

Parlament

del

Dr. P. DOMINGO

en l'acte de la sessió inaugural del curs acadèmic de 1932 de l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya

Honorables Autoritats; Il·lustre Sr. President; Il·lustres Srs. Acadèmics; Senyores i Senyors:

A l'honor que m'ha concedit aquesta Il·lustre Acadèmia en confiar-me les paraules que inaugurin les tasques científiques d'aquest any, he de respondre amb to del moment històric que vivim, tot oferint a la vostra consideració un tema que dugui, junt al seu aspecte tècnic, una responsabilitat política. Al costat de la freda raó de l'experiència, l'exaltada emoció de patriotisme. Junta-ment a la idea del dret, la conscient noció del deure.

Això voldria, puix que no puc ocultar-vos que la vida sanitària de Catalunya viu moments difícils. Moltes raons. D'entre elles, permeteu-me d'exposar les que han arribat a la meva consciència i que opino que s'han de pregonar, puix que, si el naixement de la nostra sanitat ha d'ésser laboriós, bo és que n'estudiem els motius i que donem a les solucions tota l'equanimitat i tota la publicitat necessària per a no produir trastorns evitables o perdre el temps en rectificacions desagradoses.

La primera dificultat la constituirà la manca de personal tècnic; de persones amb coneixements sanitaris i amb sentiment per a valorar-los en la forma que la missió social que han de complir reclami. Jo us pregunto: de què serveix el tècnic més ben al corrent de les necessitats, els mecanismes i l'eficiència de la vacunació antitífica, per exemple, si la seva voluntat i els seus entusiasmes no són suficients per arribar a influenciar el seu medi familiar més immediat?

En altres oportunitats i des d'aquesta mateixa tribuna, ens hem dolgut de la poca fe que el sanitari demostrava envers els seus propis re-

ursos. Ja comprendreu que d'aquest to general s'exclouen moltes actuacions que són mereixedores d'una consideració molt més gran que la concedida fins ara pels estaments públics dels quals depenen. Però aquests casos particulars signifiquen una confirmació de la regla general, que mostra una dissociació entre la riquesa de coneixements i l'entusiasme per l'obra social que la societat els té confiada. Al costat d'aquesta tònica ressalta la vehemència del *tecnicoide*, del curandero sanitari que, amb l'aval d'un títol acadèmic, es creu capacitat per a intervenir en la meditada i laboriosa actuació del qui treballa, restant tota eficiència i negant valor a la petita tasca de cada dia sota el pretext que cal fer les coses molt més a l'engrós. No cal dir com són perilloses aquesta mena de persones que ho arranjarien tot en 24 hores, tot proposant les fórmules més escabellades.

Dèiem que mancaran tècnics. I ho dèiem coneixent l'admirable labor de l'Escola Nacional de Sanitat, fornal de les futures generacions sanitàries del nostre país, que està realitzant la base ferma on haurà de construir-se i orientar-se l'edifici de la sanitat pública. Però, aquests moments, les necessitats de Catalunya reclamen un entusiasme al servei d'un tècnica autèntica o una tècnica correcta al servei d'un entusiasme, i això ens deixa un xic perplexos donades les condicions polítiques en què Catalunya veurà néixer les seves responsabilitats sanitàries.

El problema resta limitat al funcionari en l'escala que va de l'oficial a la infermera sanitària, puix que, afortunadament, no manquen intel·ligències amb entusiasme i experiència per a assolir les funcions orientadores. Per a la lluita anti-